

Τρία ποιήματα του Νίκου Καββαδία

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΠΓΗ_Γ'1
Δημήτρης Κοντός

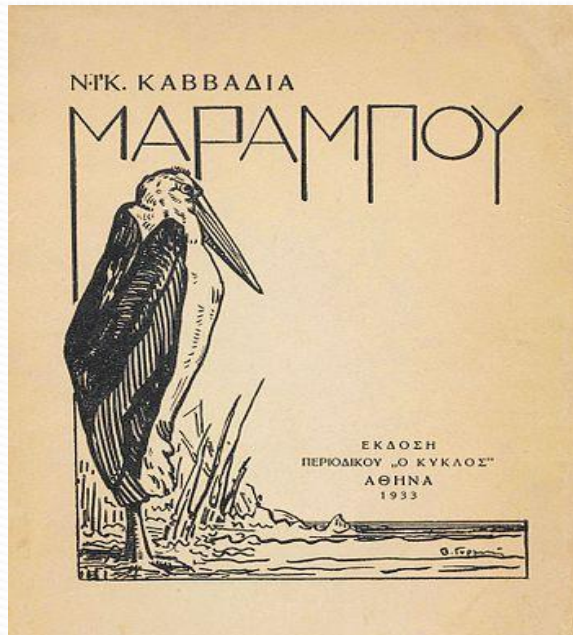
Νίκος Καββαδίας, ο ποιητής των θαλασσών...

Ο Ν. Καββαδίας γεννήθηκε στις 11 Ιανουαρίου 1910 στο Νίκολσκ Οουσουρίσκι, μια επαρχιακή πόλη της περιοχής του Βλαδιβοστόκ στη Ρωσία, από γονείς Κεφαλονίτες, τον Χαρίλαο Καββαδία και τη Δωροθέα Αγγελάτου της γνωστής οικογένειας εφοπλιστών της Κεφαλονιάς. Στην ίδια πόλη γεννήθηκαν και τα αδέλφια του Τζένια (Ευγενία) και ο Μήτιας (Δημήτρης).

Μαραμπού

- Ο Νίκος Καββαδίας στο *Μαραμπού* γράφει για ιστορίες ναυτικές που τον στιγματίσαν, για ιστορίες που μόνο η εμπειρία της θάλασσας μπορεί να δημιουργήσει. Στις ιστορίες αυτές, απλοί άνθρωποι γίνονται τραγικοί ήρωες, όπως π.χ. ο Γουίλι ο Θερμαστής ή ο Πλοίαρχος Φλέτσερ. Σε όλα τα ποιήματα κυριαρχεί η αγάπη του για τη «γαλάζια έκταση». Στο βιβλίο υπάρχουν περιγραφές από καυγάδες, ιθαγενείς και πληρωμένους έρωτες, ενώ πολλά ποιήματα έχουν αυτοβιογραφικό χαρακτήρα.

Λένε για μένα οί ναυτικοί πού ἐζήσαμε
μαζί
πὼς εἶμαι κακοτράχαλο τομάρι
διστραμμένο,
πὼς τὶς γυναῖκες μ' ἕνα τρόπον ὕπουλο
μισῶ
κι ὅτι μ' αὐτὲς νὰ κοιμηθῶ ποτέ μου δὲν
πηγαίνω.
Ἄκόμα, λένε πὼς τραβῶ χασίσι καὶ κοκό,
πὼς κάποιο πάθος μὲ κρατεῖ φριχτὸ καὶ
σιχαμένο,
κι ὀλόκληρο ἔχω τὸ κορμὶ μὲ ζωγραφιῆς
αἰσχρῆς,
σιχαμερὰ παράξενες, βαθιὰ
στιγματισμένο.
Ἄκόμα, λένε πράματα φριχτὰ πάρα
πολύ,
πού εἶν' ὅμως ψέματα χοντρὰ καὶ
κατασκευασμένα,
κι αὐτὸ πού ἐστοίχισε σὲ μὲ πληγὲς
θανατερεῆς
κανεὶς δὲν τό 'μαθε, γιατί δὲν τό 'πα σὲ
κανένα

Πούσι

- Το Πούσι είναι μία ποιητική συλλογή του Έλληνα ποιητή Νίκου Καββαδία, η οποία πρωτοκυκλοφόρησε το 1947 και περιέχει 14 ποιήματα. Πρόκειται για τη δεύτερη ποιητική συλλογή του Καββαδία, αλλά και γενικότερα το δεύτερο βιβλίο του που εκδόθηκε, με το *Μαραμπού* (1933) να προηγείται. Πέρα από τις αφιερώσεις που πιθανώς έχει το εκάστοτε ποίημα, η συλλογή είναι αφιερωμένη στην αδελφή του, Έλγκα Καββαδία.
- Το ποίημα του Ν.Καββαδία, Πούσι, βρίσκεται και στο βιβλίο της λογοτεχνίας τής Β' Λυκείου.

*Έπεσε το πούσι αποβραδής
το караβοφάναρο χαμένο
κι έφτασες χωρίς να σε προσμένω
μες στην τιμονιέρα να με δεις.
Κάτασπρα φοράς κι έχεις βραχεί,
πλέκω σαλαμάστρα τα μαλλιά σου.
Κάτου στα νερά του Port Régassu
βρέχει πάντα τέτοιαν εποχή. Μας
παραμονεύει ο θερμαστής
με τα δυο του πόδια στις καδένες.
Μην κοιτάς ποτέ σου τις αντένες
με την τρικυμία· θα
ζαλιστείς. Βλαστημά ο λοστρόμος τον
καιρό
κι είν' αλάργα τόσο η Τοκοπίλα.
Από να φοβάμαι και να καρτερώ
κάλλιο περισκόπιο και τορπίλα. Φύγε!
Εσέ σου πρέπει στέρα γη.
Έρθες να με δεις κι όμως δε μ' είδες·
έχω απ' τα μεσάνυχτα πνιγεί
χίλια μίλια πέρ' απ' τις Εβρίδες.*

Αγαπάω

- Ένα αδημοσίευτο ποίημα που έγραψε ο Νίκος Καββαδίας, όταν ήταν 19 χρονών. Η ευαισθησία και το πηγαίο ταλέντο τού ποιητή στον χειρισμό τής γλώσσας αποτυπώνονται στο παρακάτω πρώιμο ποίημα που δημοσιεύτηκε στο Περιοδικό τής Μεγάλης Ελληνικής Εγκυκλοπαίδειας το 1929. Το ποίημα με τίτλο «Αγαπάω» δεν έχει συμπεριληφθεί σε καμία από τις τρεις ποιητικές συλλογές τού Καββαδία.

Αγαπάω τ' ό,τι θλιμμένο στον κόσμο,
Τα θολά τα ματάκια, τους άρρωστους
ανθρώπους,
Τα ξερά, γυμνά δέντρα και τα έρημα πάρκα,
Τις νεκρές πολιτείες, τους τρισκότεινους τόπους.
Τους σκυφτούς οδοιπόρους που μ' ένα δισάκι
Για μια πολιτεία μακρινή ξεκινάνε.
Τους τυφλούς μουσικούς των πολύβουων
δρόμων,
Τους φτωχούς, τους αλήτες, αυτούς που πεινάνε
Τα χλωμά τα κορίτσια που πάντα προσμένουν
Τον ιππότη που είδαν μια βραδιά στο όνειρό τους
Να φανεί απ τα βάθη του απέραντου δρόμου
Τους κοιμώμενους κύκνους πάνω στ'
ασπροφερό τους
Τα καράβια που φεύγουν για καινούρια ταξίδια
Και δεν ξέρουν καλά αν θα γυρίσουν ποτέ πίσω
Αγαπάω, και θα θελα μαζί τους να πάω,
Κι ούτε πια να γυρίσω
Αγαπάω τις κλαμένες, ωραίες γυναίκες
Που κοιτάνε μακριά, που κοιτάνε θλιμμένα.

Πηγές

- <https://el.wikipedia.org/wiki>
- <https://el.wikipedia.org/wiki>
- http://users.uoa.gr/~nektar/arts/tributes/nikos_kabbadias/1933_marampoy_index.htm
- <https://poiimata.com/2019/10/12/agapao-nikos-kavvadias/>

*Θα μείνω πάντα
ιδανικός και ανάξιος εραστής
των μακρυσμένων ταξιδιών και
των γαλάζιων πόντων
και θα πεθάνω
μια βραδιά σαν όλες τις βραδιές,
χωρίς να σκίσω
την θολή γραμμή των οριζόντων.*

ΤΕΛΟΣ

Ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας!